

Kelėiwis Karaliāucziuje
 kas Sėredg išbūdams kas-
 toj ant bile koto Pūsto
 apsteliotas su Pūstpinin-
 geis ant Bėrtainio Metū
 3 Sgr. 9 Pf.

Kelėiwis

iš

Jey kursai del Kelėiwjo
 Kunigui Kuršacziui kę ra-
 syti noretu, tay jo Gro-
 mata jė ras Karaliāucziuje
 Tuchmacherstraße № 11.

Karaliāucziaus Broliams Lietūwininkams Žinės parnešas.

№ 15.

Karaliāucziuje. Sėredoj, 17. Dktobert.

1849.

Ev. 19. po šw. Traicės. Matt. 9, 1—8.

Tāwo Griekai tāw yra atleisti.

„Geray tām, kuriām Peržengimai atleisti, kuriām Griekai apdengti yra? Geray tām Žmōgui, kuriām Pons Diews Nusidėjimus ne prirokoj!“ Pf. 32, 1. 2. Tai po giria Dōwidas brāngiājė Diewo Dowanā Griekū Atleidimo; o pitōs Dawandōs stokōdams ir sunkejė Nāstā Griekū Skoldōs jausdams, kaip jis cze waitoj: „Diewe, buk mán malonus pagal sawo Mielasirdingystę ir išgesyt mánō Griekus pagal sawo didi Susimilimą! Pone Diewe, n'eik Prowōn su sawo Darnu, nēs po tāwo Atiū n'iera teisus ney miens gywas!“ Pf. 51, 1. Pf. 143, 2. Jis taip didey Griekū Atleidimą garbin ir taip graudziey to meldžia, kad jo Atisa pitas Skarbas už kitus wisus rodos didžiausias ir brangiausias. Ale kiek menkay Žmoniū, kurie tame Dalyke Dōwdui pritar. Jie fitū Skarbū trokšdami ir fitū Gėrybju iš Pōno Diewo prašydami, Atleidimą Griekū per menką Daiktą laiko. D ir Kauilige sergāšis Ewangelijoje prie Jėzaus Kōjū wargu fitko jėškōjo kaip tikt Sweikātōs. Ale Wiespats, pilnas Mėilės ir Malonės tare jām: „Buk linksmas, Sunau, tawo Griekai taw atleisti!“ tūmi išliudidams, kad Griekū Atleidimas brangesnis ir reikalingėsnis ne kaip kunikškoji Sweikata. Beje tas Skarbas brangesnis už wislab kas Danguje ir ant Žemės. Kurgi Diewo Sunus mums labjausey sawo Malonę išreiske, ar ne sawo nekaltaji Kraujā praliedams; o kāmgi jis sawo Kraujā praliejo, ar ne mums ant Griekū Atleidimo? Matt. 26, 28. Epėz. 1, 7. Kam jisai sawo Žōdi apsakydina Swiete ir ant sawo Wecėrės patwēczia Sawūsius, jey ne tūmi prisulidams Griekū Atleidimą? Nusid. Ap. 26, 18. Tāngi apdumodama tai wis, Dupel, išpažysi, kad taw Atleidimą Griekū patūpinti tawo Išganytojis wisā sawo Proce pridėjes, didžiausias Mufas išfentejes ir wisā sawo Malonės pilnā Szirdi taw atwėres, o tu tā Škarbo taip ilgay per menką laike!

Ale dabok šen, hau tu Brangybe pito Škarbo išpažinti galetumbei. Weizdėk, kaip tie taip linksmi ir dziaugsmingi, kuriems Griekai atleisti, tarsi tie wiso Swieto Gėrybes ir dar daugiaus laimeje. Dgi kaip tai ir galetu fitaip buti? Zuk per Griekū Atleidimą Griekui Szirdije Kaukole sutrėkšta, Smerczui Gylis išplėstas ir Peklōs Ugnis, Szirdije jau be deganti, išgesyta. Per Griekū Atleidimą Mūrai, Žmogaus Szirdi nū Pōno Diewo Malonės širiantieji, pargrauti, Danguš atwėr-

tas ir Griekininkas Diewo Kubiktu pastōjes Glebije Susimilimo pasijusdams sako; „Abba, mielas Tėwe!“

Bet tai dar ne gana: Žōdi: „Taw tawo Griekai atleisti tolydziaus paseka Žōdis: „Kelsis ir waitkeziot!“ Bet tā išgirdes Griekininkas jaučia naują Gynastę ir naują Szirdi sawije. Welnio Abrozās pawirsta i Diewo Abrozā, ir kurs taip ilgay Swietā mylėjes, ir kas Swiete yra, bewiek pasikeles kākinas „Namūn,“ i Danguš amžinaję Tėwiskę, tenay kur jo Išganytojis ir Išganimas. Tāngi Atleidimas Griekū brangiū brangiausias Škarbas, o ir tikroji Tiesa: „Kur Atleidimas Griekū, cze ir Gywata ir Išganims yra.“

Bet pito brangiausiojo Škarbo geisdams ne mislik, kad tas taip lengwėy ignjams. Rods tiesa, kitsai bando saw patsai Griekus atleisti, isikalbedams, kad jo Nusidėjimai tikt menki, ir ne reikę tūdeley nerimasčioti; o wēl kitsai, iš Miego pabudes, sawo Nerimastije dūdas fitū iskalbėtis, kad fiti dār daugiaus susigriekiję, o juk Diewas malonus šas ir ne reikę Sudo ir Keršto bi-jotis. Ale dabokis, kas bus, kad tu pasijusies tokiomis Mislimis prigautas. Kasgi gal Griekus atleisti, kaip tiktay wien Diewas, prieš kuri pati mēs sawo Griekais nusidėje, bey tas, kurs yra Diewas iš Diewo, Amžinasis iš Amžinojo, kuriām Tėwas wisā Suda padawes, Jon. 5, 22. ir kursai tā Teisybe, Griekininkams Griekus atleisti, ant Golgatōs Kalnelio nusipirkęs. Tāngi pas tā nueik, o jey eiti newaliōji nusinesdikis Draugyste tūjū, kurie jau Mazumeli stipresni ant sawo Kōjū. Bet jey tu prie sawo Jėzaus ne galetumbei prieti del Žmoniū, arba rōditus, Duryš taw užrakintos, tay to ne bodams praplėšt Stōgā (Mark. 2, 4.) beje pargrauk wislab kas tawę prie Jėzaus ne prileidz, tay tu jau pergalėsi, o tawo Jėzus Tikėjimą Sawūjū, už tawę meldzianciujū o ir tawo paties Tikėjimą matydams ir taw sakys: „Buk linksmas, Sunau, taw tawo Griekai atleisti!“ Amen!

Bybeliū Draugyste.

(Pabaiga.)

Kasi kas noretu aiškėšni Išdawādijimą apie mūsų Bybeliū Draugystę patirti, ir Žinę gauti, koks cze mūsų Dawadas, ir kaip mēs sawo Darbā dirbame. Ale cze ne kas pasakotina yra, ir tā wisā trumpais Žodzeis pranėsti galesu. Prie pitōs Draugystės jau ro-

kojamas kóznas, kúrs kas Mētú tám Darbui sawo Dowanėlę dūda; kúrs wieną Kartą arba kitą ká atfunczia, wadinamas Garadėju šitós Draugystės. Ale tai tikt Kaitkūse, nės šėip wis wiens Miers, kur kas prirokojams. Wyriáusiašis mūsų Draugystės yra áukštás Sūdzii Ponas, kúrsai pirm keliú Mētú jau sawo Liaupsės Szwente praleides, kad ji Wiešpatš jau 50 Mētú Urėde išlaikės. Šis buwo ant Sudziú wisós šids Prúsú Prowincós statytas ir Wiešpatišs Karálius pašweislas didėle žibanczia Zwaigzde, ale Karálius wisú Karáliú dar gražiaus išdabintas didėle Szirdiės Pakarnyste ir Melingumu, o, kas gražiausia, ir gynu ir macniu Šikėjimu i mūsų Poną Jezu Kristu; o kad Apastalas (1 Kor. 1, 26) sáko, kad ne daug Šmintingúju pagal Kūną, ne daug Macniúju, ne daug didziós Giminės šfancziú pawadinti, tay jis tarp tú. Šisai iki Aprilio šio Mėto sawo áukštame Urėde stropjey dirbo, kaip jauniáusiašis; ale kaip justyštikiėji Dawádai ši Pawásari tápe powisám pėrkeisti, tay jo seniems Pecziámš jo Kásta per Mier pašunko, o kadangi jám ir daug kitú Dalykú ne pamėgo, kurie cze atširabo, tay jis sawo Urėdo atšidėkawojo, ale jú labjaus jis dabar paširupina apie Kristaus Karalyštė; o mes ji širdingay mylim, ir Garbėje laikom kaip mūsų Šėwą. Šo Wardas, kúrs tikray ir Gywaštis Knygúše žibancziėis Káštaiš parášytas, yra von Wegnern. Po jumi stow Bybeliú Draugystės Direktórijums, kúrs yra suglaustas iš 12 Wyrú, Kunigú ir Nekunigú. Šzitas Direktórijums susirent kas Mėnėš pirmąji Panedėli po Piētú ant Šėgoriaus triju prie Wyriáustiojo ir cze mės wislab susnekame, kas ant mūsų Draugystės parėitis. Wyškupas Kahle yra mūsų Kástininkš, o aš turiu, kaip sakiau, Piningus pakawóti. Bet idant cze czystas Dawádas butu, tay aš kózną Gráši, kuri gaunu kaip ir kuri išleidziu, turiu užrašyti, o ant Mētú Gálo dūdu aš sawo Piningú Knygas pėrziurėti, ar cze ney koks Pėrziurėjims ne nusidawės. Bet potam šitas máno Rokundas išdrukawojamas, ir kóznám Dawėjui nufuncziamas, jeib kóznas galetu patš pėrsiliuditi, kad jo Dowana šitam Dawádai šfanti ant Šėro tēfusi.

Toktai aš jums todel taip dawadney papasakoju, jeib jus numanytumbit, kad júsú Dowanėles, mūsų Draugystems atšustós, wiernay pakawojamos. Mėsa mán yra Bróliú atráše, kaip jú Szirdis Melagiú ir Neprieteliú Kristaus Karalyštės apšunkinta, kurie šakė, kad Piningai i Karaliáucziú atšustieji ne wertay wartójami. Ypaczey tokia Kerimastis ipulusi i Žmoniu Szirdis del Piningú, Pasuntinystės Draugystėi šiczión atšustujú, ir Mišlis, kad tie prapūla. Ale ta Draugyste tur lyg tokijau Dawáda, kaip ir Bybeliú Draugyste. Šós Draugystės Wyriáusiašis yra tas patšai Kancleris von Wegnern, o po tūm stow ir tokšajau Direktórijums, kuriame ir wyriáusiašis Wyškupas arba General-Superintendents Sartorius yra; o ir aš esmi i ta pawadintas. Kástininkas šitós Draugystės yra Kunigas Weiss o Piningus renka Kunigs Danielcik. Surinkimas šitós Draugystės nusidūd taipojau pirmąji Panedėli kiekwienu

Mėnėšio, tojau po Surinkimo Direktórijaus Bybeliú Draugystės. Kózna Dowana taipjau i Knygas irášoma ir i wóšiskúsius Nusidawimú Laiskus, apie Ewangelijós Praplatinimá kalbanczius, ir kas Mėnėš du Kartu išėinanczius, išdrukawojama; o todel kúrs šitus Laiskus škaito, gal wis sawo Dowaną cze priženklinta rasti. Ale cze Šėda su tais, kurie tus ne škaito. Aš pameldžiau Kunigą Danielcik, kad jis man pašakytu, kad jis kur nū Lietuwininkú Dowanú gamės, jeib aš per Kelewi atliuditi galėcziau, kad Piningai tikray i Kášė parėjė; o jis tai mán ir pažadėjės, bet jis ne žino, kokie Piningai nū Wokėczii, kokie nū Lietuwininkú. Ale tacziau dabosu, jeib aš jums wis kiek galima tą Žinę apie tai paršúscziau.

Bet galiausey aš šitą Šėdawádijimá ne galiu baigti, jus ne pagraudėnės, kad ir jus tą Žodi: „Zeme, Zeme, Zeme, klausyk Diewo Žódzio!“ širdingay prisiumtumbit, tarši tas jums ir tikray jums šakytas. Šas tur tarp mūsų iš Naujo áugti ir tēkėti. Wybeles ne tur daugiaus ney prie wienu supelėjusios ant Lentynós guleti. Kas Dieną nors Pėrškirimėli tosa tu, Šėwe ar Gaspádriau, su Sawaisėis pėrsiskaityk. Ale wis pirma ant Keliú puldams ir su Žomeliú šakydams: „Kálbėš Wiešpatie, tawo Tarnas klausós.“ O toje Dienoje, kurę Ponas Diėwas saw ant Garbės iššikryės, kaip tai taip grážu, kad ir Kaimynai iš Wáznycziós parėjė, susieidami Diewo Žódziú atšigaiwina. Bet atšiminkite tame Dalyke ir Kúdikii, kuriems ypaczey Dangaus Karalyšte pažadėta. Ar ne girdite, kaip grawdžey jú Šėganytojis jus meldzia: „Leiskite Kúdikėlius paš manę ateiti!“ (Mark. 10, 14). Ale Kúdikii Wybeles yra labjausey Katgismos; ypaczey Kambako Šėganimó Dawáda tēsimokinas Kúdikėlei, o jus Užaugusieji išguldykite tą žiems. Bet wiš Karalyštės Prietelei pašiprocewokite, kiek imaną, kad Žódis wisur tēketu ir áugtu ne tikt Galwuse bet ir i Szirdisa: tay Ponas Diėwas iš Naujo saw Gywėnimá pašidarys tarp mūsų, tada jo Malonė wėl tarp mūsų pajusim, tada mūsų brangioji Šewiškė gaus patirti naują Palaimą bey Šėgnonę kúnikšay ir dwášiskay. Ak kad tai ben wėikėy nusidūtu!

Drukai jau taip toki gatawai šfant atšunte man Pons Kunigs Danielcik Laiskėli, ant kurio jis pagal sawo Kášės Knygas wisas didėsnėšes Dowanas surášės buwo, kurios iš Lietuws ant ewangeliskójo Pasuntiniú Dawado nū Tono 1848 iki Tono 1849 šiczión atšustós. Šisai jus širdingay pašweikindams pašizada, kad jis jums iš šio Šėšė kas Mėnėš wieną Kartą per Kelewi apie kiek wieną, ir menkiáusia Dowanėlę kózną Mėnėšiję iš Lietuws jám atšustą, Žinę dūšės, ir tai búšės lyg Kwitas, o Kwito Laiskėlio todel, taip mišlija jisai, ne reikšė ypaczey dūti. Ale Dowanėles minėtame Šėšė atbėgusiosios yra šitos: Nū Pasuntiniú Draugystės iš Šilijós 9 Dol. 11 Šgr.; nū Draug. iš Klaipėdós 41 Dol. 29 Šgr.; nū Draug. iš Ragainės 44 Dol. 21 Šgr. 7 Pf.; iš Priekulės Parapijos 128 Dol.; iš Kintú Par. 72 Dol. 19 Šgr. 6 Pf.; iš Aidú 28 Dol. 17 Šgr. 6 Pf.; iš Šiljės

Par. 23 Dol. 10 Sgr.; iš Vėrdainės P. 16 Dol.; iš Saugū 22 Dol.; iš Kretingės 10 Dol.; iš Karyziū 16 Dol. 10 Sgr.; Kudaitis iš Berškū, Klaipeidės Par., atsunte 30 Dol.; Mokitojės Lapatės iš Lauknės, Gilijės Parapijės, 23 Dol. 12 Sgr. 7 Pf. — Ogi Viešpatys, karsai mums wislab domanay dūda, ale Nieko domanay nū mūsų n'ima, bet wislab šimteropay atlygin (Matt. 19, 29) te dūdie Daviejams, kurius jis geray pažysta, didžiausijį Atlyginimą, kuri žmogus igyti gal, būtent tą, kuri jįsai Abraomui domanojės, sakydams: „Aš esmi tavo Šydas ir tavo labay dide Uga.“ I Moiz. 15, 1.

Ka Kamaros weikia.

Pirma ilgus Gėsus jums Nieko ne turėjau apie Kamarū Darbus pasakoti, ale jau dabar tū wis daugiaus randas, o tie šiosa Dienosa ir taip labay swarbus, kad aš ne paspėju ir n'istėngiu jums tūsius dawadney ir su Išguldimu pranesti. Ubi Kamari pasiškubindamos pėrmasto Žemės Dawada, ir tūm Dalyku deda jos Pamatą mūsų wisos Karalystės Budawonės. Kūžnas Artikelis, kuri Kamaras šėip ar taip ištara, sweria ir swers sunkei ant Swarczio busenczio Žemės Pasilaikimo ir padarys, kad ant šitō Swarczio ar Palaimōs ar Nepalaimōs Puse ant Gālo turēs nusiverti.

Anday gāwote patirti, ka antrōji Kamara del Mofescziū Užgynimo ištarusi, o cze dar noriu aiskis šodzieis pasakoti, kad Kamara ne jau dabar nor Mofesczius užginti, bet tikt tōs Teisybės nor ant busencziū Gėsū pagal sawo Pamegimą ar užginti, ar pawelėti. Ale šendien turiu kalbėti apie Susnekejimus pirmōsios Kamardės, kuri dabar sawo Apmāstimūse prie tū Artikelis šlow, kurie ypaczey tus Dalykus dawādija, kuriūse swietisfoji Karalyste su dangisfokaje rubežiojas, tai esti, prie 11 tojo iki 23 cziojo Artikelio (weizdek Keleiwjo Stame Numerije) kurie dawādija, kaip reiks mūsų Karalyste Dalykūse Wierōs, Baznyczii bey Szuilii pasilaikytis. Man šitus šodzius be rāšant atbėga Gromata nū wienu labay brangaus ir mylimo Brōlio, karsai mán žinę dūda, kaip Lietuwoj daug esa, kurie Uktaji Artikelis Žemės Dawado per labay gerą laiko, ir ne žino, kodėl Ewangelisfoji Draugyste iš Karaiūcziū, kaip Stame Numerije Keleiwjo papāfakota, prieš tą pasipriešijusi. O tai ir labay geray trōpijas, kad aš šitōkiu Budu galiu podraugey ant šitōs Gromatōs atsiliepti. Pagal māno Misli gāl wisi tie iš šito Artikelio dziaugtis, kurie Kristaus Karalyste n'apfenczia, kurie ne nor, kad krikščionisfokas Budas ir Dawadas prie mūsų pasiliktu, ir kurie iš to Nieko nesidarytu, kad tarp mūsų Wietoje Krikščionysfokas Pagonije pastotu; o kad tiems šitas Artikelis labay tinka, tay mēs rods galim nusimutitis, ale ne priwalom nusidwyit. Bet tie, kurie Wiespaties Gėzas Malda melsdamiesi iš Szirdies Dugno taria: „Šeik tavo Karalyste!“ tie tur del šito Artikelio ša Szirdije tužbitis. Nesa tasai padaro mūsų Karalyste krikščionisfoką; o kadangi žmogaus Szirdis jau ir šėip manydama bando Wiespaties šodzio Kysius, ku-

reis ji ir pusiau per Nemalę laikoma, sutraukiti, tay pagal šį Artikelį po n'ilgo Gėso Pagonyste mūsų Žemėje turēs jū labaus isfiplātinti, ir po rasi fokii penkids Desimts Metū, kaszin kiek czie Atminties Kristaus ir jo Karalystės tarp šitōs Žemės žmoniū bebūs. Ale aš ne wis sawo paties Misli noriu jums pasakoti, tarši māno Misli wis tikroji, bet aš noriu privesiti, ka ir kiti apie tą Dalyką liudiję. Wiens Deputertas pirmoj Kamaroj, nobžnas ir Diewo-bijās Pons, kuriū tēn ne daug randas, Wardu v. Gerlach, ištare pirmoje Kamaroje labay ilgay ir grazey kalbedams tą Misli: „Kad tas wieniblik-tasis Artikelis toks pasiliktu, fokš jis yra; kad mūsų Karalyste Wierōs ir Baznyczios pomisam usfigintu, tay po Gėsū ant Wapnyczii mūsų Waikai ne Kryziū bet raudonaję Plunksnā *) matytu; ir klausu, kām tos Kartą budawōtos? Prie Kymisfokū Pagonū buwo senūse Gėsusē Gaspumo Diewaitėi Baznyczia pakurta o Francuzijoje tape pirm 50 Metū nemiēliba Moterisfokė ant Altoriaus pastatyta, kaip Diewaitė neczyscziausios Kuno Walybės, o kas zin, kas kartunta su mūsų Baznycziomis nusidūs. Kad Karalyste wisay nū krikščionisfokios Wierōs atsisakytu ir Szules nū Baznyczios atskirtu, kaipgi galēs Baznyczia žmogu per Amzią palydėti, kaip ji dabar dāro? Kurgi dar rasis Krikstas, Šžegnōjimas Wencziawone, Prysėga, krikščionisfokas Palaidojimas? Kasgi šwēs mūsų Žemėje po Gėsū šwentaję Dieną, kas bus mūsų Kaledos, Tykōji-Pelnyczia, Welykos, Sekminės? Kurgi rasis Wiernybės, kur garbis Kudikei sawo Gimdytojus, kur štabēs Ponui Diewui Liaupsēs Giesmēs? Wiespaties Garbē butu tada tarp mūsų i Plenta išgaisinta. Ogi kām tai ant Gėro? Tiems, kurie Tikėjimą prapuldę, žydams, kurie Kristu n'apfenczia, o Moizėšiu paniekfin. Piktadėjams ir Pasileideliams, kurie mūsų Žemę pėrnay per kruwiną Maistą i Gedą ir i Bėdą ibradino.“

Tai tikt Pōra šodziū iš tōs Kalbōs, o mán gailu, kad aš ję jums ne wisą galiu išdrukawōdinti Daispojau ir didey mokitas Profesoris ir žmogus wiernōs Szirdies, Wardu Stahl kalbėjo: „Šey mūsų Žemėje krikščionisfokoji Wiera tikt tiek Teisybēs te gātu kaip šitos wisos Wieros, arba ir kaip kōžna Bewieryste, tay taip geray, tarši krikščionisfokoji Wiera po wisam pametama. Aš norėcziau, kad krikščionisfokios Szwentės wisoje Žemėje šwencziamos, Wencziawonyste krikščionisfoku Budu butu iżegnōjama, aukstosios ir žemosios Szules krikščionisfokos butu ir krikščionisfokay mokintu. Mūsų Demisfokė per krikščionisfokaję Wierą yra dide ir garbinga pastojusi, ir krikščionisfokoji Wiera tyg Perla jōs karaliskame Wainike, ogi todėl mēs krikščionisfokaję Wierą ir ne galim atimesti. Šuk ir mūsų Priesininkai, tur Liudimā dūti, kad krikščionisfokoji Wiera esanti gerēsne už šitas Wieras; ale ar tay ir ne reiktu ištarti, kad ta todėl ir turinti Karalystės Wiera būti, kaczieng kitiems jū Wierą užginti po wisam ne norim. Šey Štai-

*) Raubonōji Plunksna prie Demokratū Repurēs yra ženklas degancziōs Neprietelystēs prieš Karaliūs ir Wiespaczius ir Liudijimas, kad per Kraujo Praliejimą reikē wisur Republikēs padaryti.

simai mūsų Žemės ne ant krišcijoniškės Wierės bus gruntawoti, tay ney mūsų Teisybe, ney mūsų Sūdai ne bus krišcijoniški, o Rūdikai krišcijoniškū Žemū turės pas pagoniškus Mokitojus i Szuilę eiti. Mūsų Karalyste ikšiol susilaikė per Paklusimą prieš Wyriaušybę; kas ję toliaus sulaukys? O kaipgi ir Wargus ir Bėdas Žemėje kitaip pergalesite, kaip per krišcijoniškus Žtaisimus? Todėl sakau, mės turime Karalystę wėl krišcijonišką padaryti, ir wisus jos Žtaisimus ant krišcijoniškės Wierės gruntawoti, šep Karalyste suits o Wargai lyg Wilnys bewel mūsų Žemę apdengs.

(Kas ne telp, pareis Num. 16.)

Wisokia Zine.

Minėtinū Naujynū nedaug galiu pāsakoti. Sziczon Karaliaucziuje Karaliaus Gimimo Diena labay šlownay šwesta, ale apie tai kita Syk daugiaus pasakysu. Ant šitės Dienės ir Prūsū Princas, kursai ikšiol wis dar weik Wādose, weik Frankfurte laikos, i Berlyną ir i Potsdamą iš Režiniū parkeliawęs, o Žmōnės tai patyrę jo Palėdziu tojaus Lapijomis ir Kwietkomis išgrōžino. — Prie mūsų, tai esti Karaliaucziuje dabar wisšas Pakajuje; mūsų Dberpresidentės Flottwell, ne norėdams ilgiaus Deputiertu pirmoje Kamaroje paslikti, jau seney pargryžęs; o wyriaušiasis Wyškupas arba Generalsuperintendents Sartorius jau ir Namėj. — Wietoj i Danšką nusustojo pirmojo Pestiinkū Regimento šiczon dabar stow Batlijons Gardū Landwērū, kurie pirma Elbingoj stowėjo; tarp tū ir yra Lietuwinkū Pulkėlis, ale dar tie Wajnyczioj arba šep prie manės ne daug pasirōde. Argi tie būtu jau nū Diawo Žodžio nusipratinę? — Szeip i Swieto Weidą žwelgiant wis dar ney pilnas Pakajus ney Nepakajus. Szweicerei jau bodiškišius Ginklus, Kanules, Wėzimus rc., kurius pergaletieji Maistininkai tēn išgabėnė, dūda atgal, bet Maistininkū Wyriaušieji iš tēn išwaryti tur i Englantą ar i Ameriką kskintis; o rodos ir dēl ungariskūjų Maistininkū i Turkiją išbėgusiųjų ne pastos Karas; Turkū Ciecorius nufunte aukštą Pasuntini pas Rusū Ciecoriu, jeib tas tēn tą Dalyką Pakajuje sudawāditu. Wiešpacziei ir susipykė bijosi staiga Kardą traukti, ne žinōdami, kaip Karas galēsēs išeit, ir wis daugiausey su Plunksna karawę Pakajū padāro. Ale tikt dēl Wōkės Wienybės gal dar daug Nepakajaus rasti. Rods Esterreikiū Ciecorius su mūsų Karaliumi rodos sugnekejusiu, kad Johannis tur sawo šepeliskę Wōkės Baldonyštę jiempjiem padūti; ale atpencz Sakšū bey Hannoverū Karaliu-du nor nū tos Draugystės, apie kurę Kelewis Stame Numerije pasakojo, isktoti. Bet kas bėdniausia, jau mums wėl reiks weikēy Deputiertū škirti; rods ne i mūsų prūsiskāsēs Kamaras, nēs Ministerei rodos su tūmis ikšioley imanytinay sutink, ir dar niekur su jūmis iš Likro ne susipriešijo jo. Bet mēs gaušime škirti i Wōkės-Saimą, kursai man ding Mieste Erfurt

susirinkēs, turēs Wōkę, prie kuriōs dabar ir wisa mūsų Žemė rokojama, sudawāditi. Ale Wiešpats, kursai mus jau per tokią Daugybę Priegādū pergelbēsēs, tasai, taip tikim, ir toliaus mūsų Žemę neprastōs, kad ji tikt nū jo n'atsikreiptu.

Tam mylimam Brōliui, kursai man dēl naminės Pasuntinyštės atrāšēs, atšiliepu šiczon trumpais Žōdzis, jog Itame Numerije ne sakhta, kad Katgismas išdalijant jau Bybeliū-Škplatinimo ne be reikē; bet kad prie Bybeliū ir Katgismū ypaczley Rūdikiams priwalu. Nēs Katgismos Rūdikiams o ir Didiemsiems taip Reikals, kaip Pilipas Kamarponiui iš Murinū Žemės (Rusid. Ap. 8.) Bet jey cze dar Petras arba Jōnas prieit, tay dar geriaus.

Sziam Bertainiū Mētū prasidedant, aš prisibijojau, bau Skaitlius Kelewi Skaitancziujū ne pasimāzinti galėtu ir sawije dumojau, ką daryšēs, jey taipo nusidūtu. Iš keliū Kampū mán Keleiwjo Prietelei atrāše, kad aš tikt n'apsistōcziau Kelewi išsuntēs ir melde kad weikšias Prekē ant Pusāukšinio, titi ir kad ant Aukšino padāugsincziaw, jey šep Rastos n'iseitu. Ale aš tai ne noriu daryti ir ne darysu; nēsa aš meiliju ne tiktay Turtingūsius, bet ir tūsius pamokinti, kuriems ir wiens Treziokas jau brangus. Dgi rodos ir to ne reiks. Jau dabar yra 700 Keleiwjo Skaitytojų ant Pusto prisirafydine, ir todėl dar tiktay 300 reikia, tay jau Dūkstantis pilnas. Bet Dūkstancziui prisirafius, tay jau ney Grāši ne reiks primokėti. Szitas Skaitlius rodos ir weik susieitu, kad tikt Keleiwjo Prietelei Māžumą daugiaus pasirūpintu, tą wisur praplatinti. Dar aš wis patirti gaunu, kad Kampū Lietuwoje randas, kur Žmōnės nū Keleiwjo powisām Nieko ne patyrę ir nū to dar ney wieną Numeri ne matę. Tangi aš meldziujūs, kurie jūs Keleiwjo Pamokinimus per naudingus arba rasi ir per reikalingus laikote, pasakokite ir kitiems apie tūsius. Ritur wisoj Parapijoj Kelewis tikt wos dwiejū ar trijų te laikomas; kad tie rasi kur šwentoj Dienoj Wajnytininkams prie Wajnycziods susirinkus tiems apie Kelewi kalbėtu, arba ir tą parōditu, tay weik ir daugiaus rastus, to meilijancziū. Ale ne mislikite, kad aš tai sawēs dēl kalbas. Weje mán Dziaugsmas, kad jūs māno Weile priimate, ale šep aš ney jokios Nauddos iš to ne turiu, bet atpencz tiek Darbo, kad aš Kartais prie Stalo Dienas bey Naktis lyg prikaltas sedėti turiu, ir tiek rāpyti, kad mán Galwa skausa ir Pirštai prāskunda. Bet tai wis ussiēmjau širdingay meilidams, jums pasliūziti, idant jūs naujūse Dawādūse Kristaus Dwāseje atšisekti galētumbit o Kristaus Karalyste tūmi tarp jūsu augtu ir plātintus. Bet galiausey dar meldziuj, jey kur jūsu Pustai Apsteliawimus Keleiwjo ne priimtu, arba jey jūs ne kožną Laiklą dawādū gautumbit, tay rāpykite man Zinę, tay aš toliaus nepisū. Wiešpaties Malone t'esie su jūmis kaip manim.

Kursatis